

Arrest

nr. 100 376 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 10 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 9 januari 2012 een eerste asielaanvraag. Op 9 maart 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 november 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in die resulteert in de beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 november 2012.

Op 7 december 2012 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 09.01.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.03.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (GGVS) oen beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiair bescherming' kreeg. Overwegende dat op 19.11.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 20.11.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing “welgering in overwegingname” kreeg. Overwegende dat betrokkene op 07.12.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze, in tegenstelling tot haar vorige interviews, nu over haar eigen problemen zou willen praten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze op twaalfjarige leeftijd besneden zou zijn. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf al de relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene een fax van medisch certificaat van onderzoek van betrokkene en haar twee dochters voorlegt. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene 'verklaart dat ze niet zou willen dat haar dochters besneden zou worden, eens ze de leeftijd van twaalf jaar bereiken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie gezegd zou hebben dat ze haar desnoods zouden dwingen om haar dochter te laten besneden op haar twaalf jaar. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vreest dat haar dochters besneden zouden worden bij terugkeer. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze veel problemen zou ondervinden van haar besnijdenis en misschien een operatie nodig zal hebben. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van oen specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat er inzake de derde asielaanvraag van de echtgenoot van betrokkene een beslissing tot weigering van in overweging name van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald In artikel 48,4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (...)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij aan: “Schending van artikel 48/3, artikel 48/4, artikel 50, artikel 51/8 en artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 3 j° artikel 13 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid\ en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. ”

Dit artikel begrenst de bevoegdheden van dienst Vreemdelingenzaken tot het nagaan van het nieuwe karakter van de door de asielzoeker naar voor gebrachte elementen.

Het komt de dienst Vreemdelingenzaken niet toe een onderzoek ten gronde te voeren. De dienst Vreemdelingenzaken mag zich slechts uitspreken over het nieuwe karakter van elementen en of de aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade ernstig zijn.

Verzoekende partij en haar man hebben nieuwe verklaringen afgelegd. Zij hebben verklaard te vrezen dat hun dochters besneden zullen worden en dat de familie hier druk toe zou uitoefenen.

1. In de eerste plaats dient er gesteld te worden dat er een volstrekt nieuwe asielaanvraag voorligt, die daarenboven betrekking heeft op andere personen dan de eerste asielaanvraag.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat een asielaanvraag enkel niet in overweging kan genomen worden wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade.

Dit is in casu niet het geval. Wat betreft de vrees dat verzoeksters dochter zal besneden worden kan er niet gesteld worden dat deze aanvraag al ingediend werd. Van een asielzoeker mag er inderdaad verwacht worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd mogelijk voorlegt. Hier gaat het echter niet om dezelfde asielaanvraag van dezelfde persoon. Waar verzoeksters eerdere asielaanvraag beruiste op haar eigen individuele vrees, vertolkt verzoekster nu de vrees van haar minderjarige kinderen die niet zelfstandig kunnen handelen. Waar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het dus heeft over een vreemdeling die voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend kan er hier niet gesteld worden dat dit het geval is. Het gaat immers niet over dezelfde vreemdeling. Daarenboven betreffen de nieuwe gegevens niet verzoekster zelf, zoals artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vereist, maar betreffen ze haar kinderen. Eerdere asielaanvragen betroffen verzoekster zelf, de laatste asielaanvraag betreft haar kinderen. Het gaat noch om dezelfde vreemdeling, noch om de dezelfde asielaanvraag.

Verzoeksters kinderen zijn nog erg jong. Zij zijn nog niet in staat geweest hun vrees om besneden te worden duidelijk te kunnen communiceren. De eventuele nood van de kinderen aan internationale bescherming is nooit eerder naar voor gebracht in de asielprocedure. Deze nood aan bescherming is nog niet onderzocht.

Er is dan ook sprake van een geheel verschillende, nieuwe, asielaanvraag. Niet enkel gaat het om elementen die nog nooit naar voren waren gebracht en nog nooit onderzocht zijn, het zijn ook nieuwe elementen in de zin dat ze niet eerder konden aangebracht worden en ze zich hebben voorgedaan na de eerste asielprocedure.

Immers, de nieuwe gegevens bestaan er uit dat de kinderen van verzoekster voor het eerst hun vrees hebben uitgesproken besneden te worden bij terugkeer. Gezien het normaal is dat een kind zich slechts stapsgewijs een mening vormt over essentiële zaken is het ook normaal dat hun vrees om besneden te worden zich slechts stapsgewijs heeft ontwikkeld. Het is eigen aan kinderen dat hun mondigheid niet gegeven is maar zich procesmatig ontwikkelt. Gezien dit een in onze contreien onbetwist wetenschappelijk feit is staat het vast dat het om 'nieuwe gegevens' gaat die betrekking hebben de kinderen en niet op verzoekster zelf, en betrekking hebben op feiten/situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen:

De nieuwe asielaanvraag van verzoekster, haar derde asielaanvraag, is immers ditmaal de facto een eerste asielaanvraag van haar kinderen. Deze nieuwe asielaanvraag heeft betrekking op een problematiek die in eerste instantie de kinderen raakt.

UNHCR heeft in haar richtlijnen met betrekking tot de asielaanvragen van kinderen expliciet met betrekking tot genitale verminking gesteld:

"31. All forms of FGM are considered harmful and violate a range of human rights, as affirmed by international and national jurisprudence and legal doctrine. Many jurisdictions have recognized that FGM involves the infliction of grave harm amounting to persecution. As the practice disproportionately affects the girl child, it can be considered a child-specific form of persecution." (stuk 2)

In zoverre verzoekster niet op de hoogte was van de vrees van haar kinderen kón zij hun vrees, de nieuwe gegevens, niet eerder articuleren. De verantwoordelijkheid kan hiervoor ook niet eenvoudig bij de kinderen gelegd worden daar het eigen is aan hun ontwikkeling dat ook hun mondigheid gestaag realiseert zich ontwikkelt en niet gegeven is. De mogelijkheid om hun vrees te articuleren is volledig afhankelijk van deze mondigheid.

Waar ouders een asielrelaas hebben dat verschilt van dat van hun kinderen, de kinderen hebben een eigen vrees die inherent is aan hun kind-zijn, zoals UNHCR stelt 'kind-specifiek' is, is het volstrekt onredelijk dat de asielaanvraag van de kinderen niet onderzocht zou worden omdat dit asielrelaas door de ouders, het mondstuk waartoe de kinderen door feitelijk veroordeeld zijn, niet eerder naar voren werd gebracht.

Een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève heeft een subjectieve component en een objectieve component. Het is evident dat de objectieve component van de vrees pas naar voren wordt

gebracht in zoverre de subjectieve component bestaat. Anders gesteld, indien een asielzoeker geen angst heeft zal hij deze ook niet inroepen. Nu, bij kinderen staat de subjectieve component voor een aantal uitdagingen. Ten eerste zijn zij volledig afhankelijk van hun ouders om hun vrees bij de bevoegde autoriteiten kenbaar te maken. Ten tweede is de subjectieve component van hun vrees aan enorme verandering onderhevig. Jonge kinderen zijn immers nog in volle ontwikkeling. Hun perceptie van de werkelijkheid die aan hun vrees ten grond ligt is nog in volle ontwikkeling. Hun inschattingen met betrekking tot het risico en met betrekking tot hun eigen fysieke integriteit veranderen ook. Het gaat tenslotte om een twaalfjarig meisje. Haar capaciteit om deze subjectieve component in te roepen, haar mondigheid, is ook in volle ontwikkeling.

Dat de ouders van de kinderen nooit eerder de vrees van de kinderen gearticuleerd hebben mag de kinderen niet tegengeworpen worden. Het is net door hun onmondigheid en hun kwetsbare positie als zijnde sterk onderworpen aan familiaal gezag dat zij gevaar dreigen te lopen. De asielaanvraag van de kinderen niet in overweging nemen, want dat is wat de bestreden beslissing inhoudt, getuigt van een overdreven formalisme.

UNHCR stelt met betrekking tot de asielaanvragen van kinderen:

"2. (...) The accounts of children are more likely to be examined individually when the children are Unaccompanied than when they are accompanied by their families. Even so, their unique experiences of persecution, due to factors such as their age, their level of maturity and development and their dependency on adults have not always been taken into account. Children may not be able to articulate their claims to refugee status in the same way as adults and, therefore, may require special assistance to do so. "

"6. (...) Each child has the right to make an independent refugee claim regardless of whether s/he is accompanied or unaccompanied. "

"9. (...) In situations where both the parent(s) and the child have their own claims to refugee status, it is preferable that each claim be assessed separately. " (stuk 2)

Het gaat dus om een nieuwe aanvraag met nieuwe gegevens die niet eerder konden aangebracht worden in de asielprocedure. Daarnaast heeft de nieuwe aanvraag ook geen betrekking op verzoekster, dezelfde vreemdeling, maar betreft ze de kinderen van verzoekster. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet had niet mogen toegepast worden. De tegenpartij heeft de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen zoals vereist door artikel 50 van de Vreemdelingenwet. En de tegenpartij heeft niet onderzocht of verzoekster en haar gezin, op basis van de vrees om besneden te worden van de kinderen van verzoekster, in aanmerking om erkend te worden als vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en heeft niet onderzocht of zij in ondergeschikte orde in aanmerking komen om subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te krijgen.

2. Verzoekster en haar echtgenoot hebben medische bewijzen aangebracht dat zij besneden is. Dit bewijs bestond uit een medisch certificaat van Dokter CHA'BAN van de dienst Gynaecologie, St. Vincentiusziekenhuis. De stempel van de arts is aangebracht op de bladzijdes van het certificaat en zijn RIZIV-nummer is duidelijk leesbaar. Het certificaat werd eveneens verschillende malen ondertekend door de arts in kwestie (stuk 8).

Tegenpartij stelt echter in de beslissing met betrekking tot verzoekster dat deze fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden gezien de herkomst en authenticiteit niet zouden kunnen worden nagegaan.

In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert is het niet alleen mogelijk om de authenticiteit van het certificaat na te gaan, het is zelfs relatief eenvoudig. De gegeven motivering is feitelijk ontoereikend, niet draagkrachtig en kan de bestreden beslissing dan ook niet schragen.

3. Indien de verzoekster besneden is en dit medisch geattesteerd is en indien zowel verzoekster als haar echtgenoot verklaren dat er familiale druk is dat de kinderen besneden zouden worden dan bestaat er op zijn minst een begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 EVRM en dient deze bewering aan nauwkeurig onderzoek onderworpen te worden in de zin van een effectief rechtsmiddel zoals vereist door artikel 13 EVRM. Er is dan ook sprake van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De waarde die in dit artikel vervat ligt is fundamenteel voor elke democratische samenleving en het verbod dat hieruit voortvloeit is enkel in absolute termen uit te drukken, wat wil zeggen dat het geen uitzonderingen duldt. Artikel 3 EVRM verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Gezien verzoekster de vrees aanvoert dat haar dochters besneden zullen worden bij terugkeer naar Nigeria en met haar asielaanvraag vraagt dat de bevoegde autoriteiten dit risico onderzoeken en hierbij

een medisch attest aanbrengt dat er op wijst dat zij besneden is ligt duidelijk aan de asielaanvraag van verzoekster voor wat betreft haar kinderen een ernstige grief op basis van artikel 3 EVRM ten gronde. Het EHRM heeft onder andere in het arrest Y. tegen Rusland immers gesteld dat om het bestaan van een gevaar van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM na te gaan de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, en dit rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (stuk 3, §78). In casu heeft verwerende partij verzuimd dergelijk onderzoek te verrichten.

Verschillende internationale rapporten wijzen op het risico van genitale verminking. Er wordt specifiek bij vermeld dat dit risico erg hoog is onder de Yoruba-etnie, waartoe verzoekende partij behoort, en in Ogun, de staat in Nigeria waar verzoekende partij van afkomstig is (zie stukken 4, 5 en 6).

Gezien de asielaanvraag die verzoekster met betrekking tot haar kinderen heeft ingediend niet in overweging werd genomen zonder dat er onderzoek is verricht naar de grond van de zaak, een grief op basis van artikel 3 EVRM, is er sprake van een flagrante schending van dit artikel en het grondrecht dat erin vervat is.

De beslissing tot verwijdering van de verzoekster en haar gezin maakt een schending uit van artikel 13 EVRM omdat zoals hierboven is aangetoond er geen grondig onderzoek is verricht naar de door de verzoekende partij aangevoerde grieven op basis van artikel 3 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaalde in het M.S.S. arrest dat onder artikel 13 EVRM elke klacht dat een verwijdering naar een ander land een individu zou blootstellen aan een behandeling contra artikel 3 EVRM grondig en rigoureuus onderzoek vereist (stuk 7, §387). Zoals hierboven is aangetoond is dat in casu niet gebeurd.

Verzoekster beschikt dus niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gewaarborgd door artikel 13 EVRM.

4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist dat tegenpartij bij een verwijderingsmaatregel rekening houdt met het hoger belang van het kind en met de gezondheidstoestand van de betrokkenen. In casu blijkt uit niet dat de dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het risico op genitale verminking van de kinderen bij terugkeer naar Nigeria, wat toch het hoger belang van het kind raakt evenals de gezondheidstoestand. Door te weigeren de asielaanvraag op overdreven formalistische gronden in overweging te nemen schendt de verwerende partij eveneens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

5. De dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig, onevenredig en onredelijk te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Weigeren om verzoeksters asielaanvraag met betrekking tot haar kinderen in overweging te nemen is niet evenredig. Het belang voor het bestuur, namelijk om misbruik van de mogelijkheid tot meervoudige aanvragen te verhinderen, weegt hier niet op tegen het belang van de kinderen van verzoekster om hun vrees voor vervolging en schade onderzocht te zien. Verzoeksters asielaanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek. Nu wordt het risico genomen dat iemand teruggestuurd wordt naar een land waar haar leven of dat van haar gezinsleden in gevaar is. De bestreden beslissing steunt niet op toereikende juridische en feitelijke gronden en mist dan ook draagkracht."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het eerste en enige middel roept verzoekster de schending in van artikel 48/3 en 48/4, van artikel 50, 51/8, 62, 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto 13 EVRM, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffend ede uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat besneden is en dat zij vreest dat haar dochters, na de terugkeer naar Nigeria, besneden zullen worden, onder de druk van de familie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, daar het in casu gaat om een derde asielaanvraag. Dit artikel bepaalt wat volgt:

(...)

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens :

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).

Bovendien oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. (RW nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

Verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van de nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot algemeenheden en vaagheden zonder de motivering van de thans bestreden beslissing zelf in concreto te betwisten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs aan om aan te tonen dat haar dochters een reëel risico lopen op besnijdenis.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing wel aangezien hij die motivering citeert.

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 op correcte wijze gemotiveerd en er werd ingegaan op alle door verzoekster aangehaalde verklaringen en bijgebrachte documenten.

In tegenstelling tot de bewering van verzoekster, blijkt uit de bestreden beslissing dat er bij de derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens werden aangebracht met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De keuze die het bestuur maakt in de uitoefening van zijn bevoegdheid schendt het redelijkheidsbeginsel enkel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster roept de schending van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM in.

Volgens haar zal haar dochter besneden worden na terugkeer in Nigeria, onder de druk van de familie, en daardoor zou artikel 3 EVRM geschonden worden.

Volgens verzoekster zou artikel 13 EVRM geschonden zijn doordat er geen grondig onderzoek gevoerd werd naar de aangevoerde grieven op basis van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij merkt op dat de eerste asielaanvraag van verzoekster wel grondig onderzocht werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het kader van dat onderzoek werd de eventuele schending van artikel 3 EVRM nagegaan.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde haar en haar gezin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekster verklaarde bij haar derde asielaanvraag angst te hebben dat haar dochter besneden zou worden na de terugkeer naar Nigeria.

Verzoekster toont niet aan dat zij die angst niet vroeger kon verklaren in een voorafgaande asielaanvraag.

Zij brengt ook geen begin van bewijs aan om die bewering te staven.

Een verzoek wegens schending van artikel 3 EVRM wordt als manifest ongegrond afgewezen wanneer een mishandeling het minimumniveau van ernst niet bereikt. Emotionele stress en angstgevoelens bereiken dat minimumniveau van ernst niet. (Commissie nr.9261/81, beslissing van 3 maart 1982, X v. UK, D&R 28, 182; J. Vande Lanotte en Y. HAECK, Handboek EVRM, Intersentia, Antwerpen, 2005, 574).

Teneinde de bescherming van artikel 3 EVRM te genieten, dient de verzoeker het bewijs te leveren waaruit zou blijken dat substantiële gronden zijn om te geloven dat zij bij een eventuele uitzetting/uitlevering een ernstig en reëel risico op foltering^ onmenselijke of vernederende behandeling of straf zal lopen (EHRM, Soering v. VK, arrest van 7 juli 1989, para. 91; EHRM, Cruz Varas e.a. v. Zweden, arrest van 20 maart 1991, paras. 69-70; EHRM, Saadi v. Italië, arrest van 28 februari 2008, para. 129; EHRM, N. v Finland, arrest van 26 juli 2005, para.167). Een eenvoudige vrees voor slechte behandeling volstaat bijgevolg niet om de schending van artikel 3 EVRM succesvol in te roepen.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM doordat het dossier niet overgemaakt werd aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst verwerende partij naar de bewoordingen van artikel 51/8 Vreemdelingenwet en naar de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om een asielaanvraag grondig te onderzoeken.

Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel werd gewaarborgd aangezien verzoeker huidige vordering tot schorsing en huidig beroep tot nietigverklaring ingesteld heeft.

Het middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nr. 167.407; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De verzoekende partij bespreekt in haar verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat zij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Nazicht van de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu nazicht van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van het indienen van haar derde asielaanvraag tijdens het gehoor verklaart:

“Deze keer wil ik voor mezelf spreken. Ik heb in de vorige interviews steeds dezelfde problemen gedeeld van mijn man.

Op 12-jarige leeftijd werd ik besneden. Dit is een traditie in ons land. Mijn moeder hielp meisjes die dit ook hadden ondergaan en veel pijn leden. Ik zag dus veel miserie thuis toen we naar België kwamen omwille van mijn man zijn problemen. Ik zag dit ook als een ontsnapping voor mijn dochters. Ik wou niet dat zij ook dit moesten meemaken. Als we in Nigeria hadden gebleven zou dit ook voor hun te wachten staan aangezien mijn oudste dochter juist 12 jaar geworden is. Dit was ook een discussie in de familie. Er werd mij al gezegd door de familie dat ik mijn dochter moest brengen als ze 12 jaar zou zijn. Als ik haar niet uit eigen wil zou brengen zouden ze haar dwingen en zelf komen halen. Ik ging naar de dokter in Antwerpen en liet mij onderzoeken, alsook mijn 2 dochters. Hiervan heb ik een bewijs meegebracht.

Ook nu heb ik nog veel problemen door mijn besnijdenis. Ik heb hiervoor een afspraak gemaakt bij een uroloog. Er werd gesproken dat een operatie misschien nodig zal zijn. Ik wil niet dat mijn dochters dit ook ooit moeten meemaken.

Al deze ellende wil ik mijn dochters besparen. Ik weet zeker als we moeten terug keren dat mijn dochters dit moeten meemaken.”

De verzoekende partij legt een kopie neer van een medisch onderzoek (document van het ziekenhuis, nl. een verklaring van dokter Firas Cha'Ban) waaruit zou moeten blijken dat zij zelf werd besneden en haar dochters niet.

De bestreden beslissing overweegt: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze op twaalfjarige leeftijd besneden zou zijn. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf al de relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene een fax van medisch certificaat van onderzoek van betrokkene en haar twee dochters voorlegt. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou willen dat haar dochters besneden zou worden, eens ze de leeftijd van twaalf jaar bereiken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie gezegd zou hebben dat ze haar desnoods zouden dwingen om haar dochter te laten besneden op haar twaalf jaar. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vreest dat haar dochters besneden zouden worden bij*

terugkeer. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze veel problemen zou ondervinden van haar besnijdenis en misschien een operatie nodig zal hebben. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980” om te besluiten dat de verzoekende partij “geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48,4 van de wet van 15.12.1980.”

Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij deze vrees voor besnijdenis voor haar dochters aannemelijk maakt als zijnde een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet nu zij bij haar aankomst in België blijkbaar al besneden was en haar dochters al waren geboren. De verzoekende partij heeft deze elementen weliswaar niet te kennen gegeven aan de asielinstanties ter gelegenheid van de beoordeling van haar eerdere asielaanvragen maar maakt niet aannemelijk dat zij deze informatie niet al bij haar eerste asielaanvraag had kunnen meedelen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Wel integendeel blijkt uit haar verklaring – *“Ik zag dus veel miserie thuis toen we naar België kwamen omwille van mijn man zijn problemen. Ik zag dit ook als een ontsnapping voor mijn dochters. Ik wou niet dat zij ook dit moesten meemaken.”* (eigen onderlijning) – een bewustzijn over de problematiek die zou kunnen bestaan inzake besnijdenis van vrouwen in haar land van herkomst. Dit klemmt nog meer nu zij stelt zelf besneden te zijn en van de verzoekende partij mag verwacht worden dat, zo zij een vrees voor besnijdenis van haar dochters had, zij dit onmiddellijk kenbaar maakte.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de vrees voor besnijdenis betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Waar de verzoekende partij stelt dat het wel om een nieuwe asielaanvraag moet gaan omdat de vrees andere personen betreft, waarmee ze haar minderjarige dochters bedoelt, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verzoekende partij erkent dat haar dochters minderjarig zijn en hun ouders vergezelden toen deze naar België kwamen. De eerste asielaanvraag is ingediend begin 2012. Zo één dochter net twaalf is geworden is dit gegeven niet van die aard om op één jaar plots een bewustzijn aan de dag te leggen dat voordien ontbrak. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de vrees van de kinderen thans pas voor het eerst tot uiting is gekomen. Bovendien diende de verzoekende partij, als ouder, de verantwoordelijkheid te hebben eventuele vrees voor besnijdenis (van haarzelf of haar dochters) te voorzien te meer zij zelf besneden is en dit tot uiting te brengen tijdens de eerdere asielaanvragen. De inschattingen van de kinderen over hun al dan niet bestaande vrees is in het licht van dit gegeven in casu irrelevant. Een uiting van dwang door familieleden over een te verwachte besnijdenis doet hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing stelt dan ook op kennelijk redelijke wijze: *“Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf al de relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt.”* Deze mede te delen relevante gegevens betreffen ook alle elementen die de minderjarige kinderen aanbelangen. In dat kader toont de verzoekende partij geenszins aan dat het citaat van het rapport van het UNHCR een gelijkaardige situatie betreft.

Voorts is de kritiek gericht op het motief van de bestreden beslissing dat de bewijswaarde van het neergelegde stuk in vraag stelt omdat het een kopie van een medisch onderzoek betreft niet relevant. Gelet op het voorgaande is in casu dit motief overtuigend, daargelaten de vaststelling dat het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van een fax niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Waar de verzoekende partij stelt dat dit in casu wel kon worden nagegaan wordt er opgemerkt dat de bewijslast ter zake bij de verzoekende partij ligt.

Er wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende,

deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Nu is vastgesteld dat de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet werd aangetoond en niet blijkt dat de verwerende partij haar toegekende bevoegdheid heeft overschreden kan evenmin de schending van artikel 50, artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet op dienstige wijze worden aangevoerd. De bestreden beslissing betreft een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet. Deze onderdelen blijken onontvankelijk.

Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt evenmin dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat stelt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*, werd geschonden. Doordat de verzoekende partij, als ouder van de kinderen het niet nuttig of nodig achtte een vrees voor besnijdenis ter kennis te brengen ter gelegenheid van eerdere asielaanvragen maakt zij thans niet aannemelijk dat deze vermeende vrees een nieuw gegeven is voor het indienen van een asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is. De schending van voornoemde bepaling is niet aannemelijk.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM. Een eerste vaststelling is dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij de conclusie dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht niet heeft weerlegd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad

zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om beslissingen die genomen werden in het kader van eerdere procedures en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen, noch om zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werden de algemene situatie in Nigeria en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in eerdere fasen van de behandeling van haar asielaanvragen.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de blote bewering dat zij, hetzij de kinderen, bij een terugkeer naar Nigeria zullen worden blootgesteld aan foltering, minstens aan

behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, maar zij laat na dit te staven met concrete gegevens die haar hetzij de kinderen persoonlijk betreffen en legt niet het minste ernstig bewijs neer dat haar beweringen kan staven. Gelet op het niet kenbaar maken van een vrees voor besnijdenis ter gelegenheid van het indienen van de eerste asielaanvraag zonder dat hiervoor enige ernstige aanwijzing van verschoning wordt aangebracht, kan niet worden aangenomen dat deze thans geuite vrees ernstig is. Met haar vage en ongestaafde beschouwingen maakt zij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 EVRM aantoont.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. Gelet op deze vaststelling is de exceptie, opgeworpen door de verwerende partij voor wat betreft de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN